

AZNAROVO TICHŮ

V jednom z programov kubánskej televízie „Okrúhly stôl“, vysielaného 25. apríla 2003, som hovoril o tom, ako španielsky predseda vlády José María Aznar, spojenec super veľmocí pri genocidách a masakroch, sa strelol 13. apríla 1999, v neistých časoch vojny proti Juhoslávii, s prezidentom Williamom Clintonom a doslova mu povedal: „Ak sme vo vojne, robme ju dôsledne; tak, aby sme ju vyhrali stopercentne, a nie len tak trochu. Ak musíme útočiť mesiac, dva, tri, tak to urobme. Nerozumím, prečo sme ešte nebombardovali srbský rozhlas a televíziu“. O tomto rozhovore mlčal tak Aznar, ako aj hovorca vlády USA. Tentokrát je to jeho prvé zverejnenie. ... Aznar: „Budem úprimný. Ako som už povedal prezidentovi Clintonovi: jediné, čo sa nemôže stať je, aby NATO nevyhrala. Teraz je v hre nielen vierohodnosť NATO, ale aj jej samotná existencia. Keby bol tento konflikt vznikol pre 30 rokami, neboli by sme zasiahli. V Európe vždy existovali etnické čistky, boje medzi národnostnými menšinami a cirkvami. Teraz to už však nemôžeme dovoliť. Z politického hľadiska nebudeme nikdy súhlasiť s osamostatnením sa Kosova, a to z dôvodov, ktoré som predtým uviedol“. Keď hovoril o Chiracovi uviedol: „Budem s ním hovoriť zajtra v Bruseli. Keď chcem, aby bol s ním rozhovor príjemný, začnem: „Američania sú v skutku strašní“. Večeral som s ním pred tromi týždňami v Elyzejskom Paláci; neviem, čo sa medzi Vami stalo, ale soptil. Povedal som, že dobre, ale že som neprišiel o tom s ním hovoriť“. Myslim si, že nato, aby sme vyhrali vojnu, musíme prerušiť spojenie srbskej vlády s obyvateľstvom. Je životne dôležité, prerušiť rozhlasové, televízne a telefónne spojenie. Na druhej strane ale, musíme zrevitalizovať našu informačnú politiku, pretože informačná politika NATO je katastrofálna. Existujú skutočné diery v informáciách. Vytvorilo sa zdanie, že nevedieme vojnu, ale že sme sa zaplietli len do akéhosi dobrodružstva. Treba ísť až do konca; treba s trpezlivosťou prerušiť všetko zázobovanie a spojenie. Treba si dať pozor na Taliansko a Grécko. Taliansko sa sťažuje na veľké straty v leteckej doprave a cestovnom ruchu. D'Alema robí dobrú prácu aj napriek okolnostiam, ale treba dať pozor, aby nevolil ľahké riešenia. Musíme zvýšiť humanitárny pomoc. Ako protiváhu bombardovaniu je nutné, aby naši občania pocítili, že poskytujeme aj humanitárnu pomoc. Nemalo by zmysel, aby sme teraz menili náš postoj. Včera som hovoril s Annanom; bol veľmi vážny v svojich názoroch. Môžeme byť flexibilní, ale nemôžeme sa opäť vrátiť ku pozorovateľom OSCE (Organizácia pre bezpečnosť a spoluprácu v Európe). Okrem transparentnosti musí tu byť aj bezpečnosť. Treba sa držať doterajšej stratégie, aby sme videli, či príde rozpad zvnútra (myslim tým na zvrhnutie prezidenta Slobodana Miloševića). Ak by niektorí jeho generáli mali strach, že budú obžalovaní pred Haagským súdom, možno by spolupracovali. Milošević sa zrejme pokúsí o nejakú dohodu. Musíme sa snažiť, aby tá dohoda slúžila na oslabenie a nie posilnenie jeho moci. O pozemnej operácii nemusíme ani hovoriť. Každý pochopí, že sa robia plány, pretože by nebolo logické, keby sa nerobili. Ak naša súčasná stratégia nebude úspešná,

bude treba hľadať inú. Treba ju mať na stole. Ak všetko čo sme urobili bude zbytočné, o niekoľko mesiacov bude treba začať, ibaže sa nebudeme smieť obmedziť iba na Kosovo, ale aj na iné zóny Juhoslovenskej federatívnej republiky, kde by sme prenikli dokonca cez Bosnu a cez Maďarsko. Maďarský predseda vlády je mladý a inteligentný; povedal mi, že víťazstvo je nemožné, ak sa nestane nasledujúce: Milošević zbavený moci, Kosovo rozdelené a zrevitalizovaná politika v Bosne – Hercegovine; etniká musia byť oddelené: Srbská republika spojená so Srbskom, časť Chorvátska s Chorvátskom a moslimská časť samostatná. Nesúhlasím s jeho názorom, ale si myslím, že táto myšlienka nabera na váhu vo všetkých štátoch regiónu. Je veľmi ťažké, aby Srbi a Albánci mohli znovu spolunávať. Musíme pokračovať v tom, čo robíme doteraz, ibaže to robíme už veľmi dlho v Bosne a nevieme, kedy odíť bude mŕtvi odísť. Môže byť, že Albánci prijímajú model konfederácie, ale to iba v tom prípade, keď Milošević nebude pri moci. Ak nebude zaručená prítomnosť Srbov na miestach, ktoré sú kolískou ich civilizácie, nebudú to akceptovať. Aj naďalej tu bude iredenta na „územi, ktoré treba oslobodiť“. V prvom rade musíme vyhrať vojnu a potom sa uvidí.“ Fidel Castro: Teraz chcem požiadať pána Aznara, aby povedal či je pravda alebo nie, že v apríli 1999 poradil prezidentovi Clintonovi, aby bombardoval srbskú televíziu a rozhlas.

Fidel Castro

17. listopad 1939

Projev přednesený na demonstraci Ne základnám 17. listopadu 2007

Vážené dámy a pánové, drazí přátelé, milí hosté. Sešli jsme zde dnes nejen abychom vyjádřili svůj odpor k plánované výstavbě vojenské, radarové základny USA na našem území, ale především, abychom si připomněli dnes často opomíjený 17. listopad 1939, den kdy nacističtí okupanti uzavřeli české vysoké školy, stovky studentů pozatýkali, mučili a popravili a stovky dalších poslali do koncentračních táborů. Den který se dodnes, na vzpomínku těchto událostí, slaví jako mezinárodní den všeho studentstva. Dovoluji mi nyní, abych vám přiblížil tehdejší události. Již od roku 1933 se naše republika ocitá v bezprostředním ohrožení ze strany nacistického Německa. Nacisté otevřeně vystupují proti naší zemi a požadují připojení našich území osídlených německou menšinou k Třetí říši. Napětí na hranicích s Německem se neustále zvětšuje a narůstá počet konfliktů mezi sudetskými nacisty a československým obyvatelstvem. V roce 1935 je situace již natolik kritická, že se československá vláda rozhoduje připravit naši zem na možnou agresi ze strany Německa. Armáda je reorganizována a modernizována, pohraničí je opevňováno promyšlenou sítí betonových pevností, jsou připravovány plány na obranu republiky. Celé Československo se chystá na válku. Přichází rok 1938. V březnu tohoto roku je Rakousko připojeno k Třetí říši, tím pádem se naše země stává obklopenou ze dvou stran. Hitler rozmístuje část svých vojsk na hranicích s Československem. Nacisté stupňují štvavou kampaň proti Československu. Britové vysílají komisi do naší země, aby prošetřila

údajné utlačování německé menšiny ze strany našeho státu. Britská komise se však nechává radši hostit na státech bohatých Sudeťáků, než aby vyšetřovala a jen s největší neoblíbeností odjíždí za prezidentem Benešem do Prahy. V září tohoto roku Hitler na sjezdu NSDAP pronáší útočný projev namířený proti Československu. Sudeťtí nacisté reagují na daný projev řadou povstání po celých hranicích s Německem. Polovojenské jednotky, vycvičené ve výcvikových táborech NSDAP napadají a terorizují československé občany a těch pár sudetských antinacistů, kteří ještě zbyli. Vláda reaguje vyhlášením všeobecné mobilizace a podává demisi. Tisíce občanů Československa se ujmají zbraně s touhou bránit republiku. V národě vládne všeobecné nadšení a odhodlání před nacisty neustoupit. Nikdy dříve ani později nevláda v naší zemi taková jednota a soudržnost. Ač síť pohraničních opevnění nebyla ještě zcela dokončena, již vystavené objekty, v té době nejmodernější na světě, byli obsazeni nadšenými vojáky. Hraniciářské pluky armády zaujaly pozice na hranicích naší země. Letectvo mělo pohotovost. Národ s očekáváním hleděl na hranice s Německem. 29. 9. 1938 se na popud Mussoliniho sjíždí do Mnichova zástupci velmocí Itálie, Německa, Francie a Anglie, aby zde vyřešili nastalou situaci ve střední Evropě. Naši spojenci Anglie a Francie, pod zámkou udržení míru v Evropě, uzavírají s Itálií a Německem dohodu o postoupení sudet Německé říši a to vše, bez účasti zástupců naší země. Praha je vyrozuměna pouze depeši. Po celé zemi probíhají masové demonstrace lidu za odmítnutí Mnichovské zrády. Sovětský svaz prohlašuje že v případě napadnutí Československa nám přijde Rudá armáda na pomoc. Přes odpor národa přijímají představitelé státu v čele s prezidentem republiky, 30. 9. 1938, mnichovský diktát. Veliké nadšení k obraně země vystřídalo ještě větší smutek. Demobilizování vojáků opouštějí hořce hranice a předávají opevnění Němcům. Někteří odmítají opustit své pozice a vzdorují přicházejícímu nepříteli. Mnozí se případy sebevražd. Prezident opouští republiku a odlétá do exilu. Tak končí první a začíná druhá republika. Po přijetí ústavního zákona o autonomii Slovenska a Podkarpatské Rusi se stává Československým prezidentem doktor Emil Hácha. V zemi zavlád chaos způsobený ztrátou velké části území republiky a masivním přílivem uprchlíků z okupovaného pohraničí. Bývalé politické strany se sloučily do dvou stran a to vládní Strany národní jednoty a Národní strany práce. Slovensko a Podkarpatská Rus se již politicky vyvíjely samostatně. Komunistická strana byla zakázána. Nová vláda oficiálně zavrhne hodnoty první republiky a odsuzuje tzv. masarykovské a benešovské levičáctví. Sama sobě uzákonuje právo vydávat nařízení rovná zákonu. Na nátlak Německa jsou přijímány první protizidovské zákony, vylučující židy z některých předních oblastí veřejného života. 14. března na nátlak Hitlera vyhlašuje Slovensko samostatnost. Krátký život druhé republiky byl poté zakončen konečným záberem území republiky 15. března 1939. Následujícího dne je okupačními vojsky vyhlášen Protektorát Čechy a Morava. Reakce národa na německou okupaci byla zcela odmítavá. Organizovali se bojky všeho Německého. Organizovala se masová

protiněmecká shromáždění a poutě po významných místech naší země. U příležitosti vzniku samostatného Československa 28. října vyšly statisíce lidí do ulic, aby demonstrovaly odpor proti okupaci. Demonstraci v Praze rozeznalo brutálně gestapo strelbou do lidí. Byl postřelen student Jan Opletal, jenž nedlouho poté umírá. Jeho pohřeb, uskutečněný 15. listopadu, se stal jednou obří masovou demonstrací národa a zejména studentstva proti německé agresi. Okupační síly zasáhly a demonstremaci brutálně rozeznaly. Reakce odporem rozružených nacistů přišla záhy. Ráno 17. listopadu 1939 obkličila německá vojska, na Hitlerův rozkaz, všechny vysoké školy a vysokoškolské koleje. Následovalo masivní zatýkání studentů a učitelů. Studenti předáci byli zastaveni, stovky dalších byly vyslýchány, mučeny a deportovány do koncentračních táborů. Vysoké školy byly uzavřeny. Okupační úřady spustily vlnu teroru po celém Protektorátu. Teroru, jenž si za celou existenci Protektorátu vyžádal přes 350 000 obětí. Uvažujeme-li dnes o 17. listopadu 1939 a o událostech, které mu předcházely, vyvstává nám řada otázek směrem k současnosti:

Co to vlastně jsou ty třídy?

„Třídy sú veľké skupiny ľudí, ktoré sa navzájom líšia svojím miestom v historicky určitom systéme spoločenskej výroby, svojím pomerom (z väčšej časti zaisteným a vytváreným v zákonoch) k výrobným prostriedkom, svojou úlohou v spoločenskej organizácii, práce a teda spôsobmi získavania a veľkosti onoho dielu spoločenského bohatstva, ktorým disponujú. Třídy, to sú také skupiny ľudí, z ktorých jedna si môže prisvojovať prácu tej druhej, pretože zaujima rozdielne miesto v sústave spoločenského hospodárstva. Existencia tried je spojená len s určitými vývojovými fázami výroby. Spoločenské třídy sú výsledkom nazámernej a nevedomej ekonomickej činnosti ľudí, ktorých vznik bol podmienený rozvojom výrobných síl delby práce, zmeny a jej spojený s existenciou súkromného vlastníctva. V presnom slova zmysle je pojem triedy kategórií polárny. Určitá spoločenská skupina ekonomickej činnosti je triedou dovtedy, pokiaľ svojimi odlišnými zájmami, svojou činnosťou a bojom vystupuje proti inej skupine ekonomickej činnosti. V každej triednej spoločnosti preto

tvorí dvojice polárnych protikladov základné třídy dané spoločnosťou, ktoré sú typické pre jej antagonickú štruktúru. V rámci antagonistickej triednej štruktúry spoločnosti existujú iné vrstvy alebo skupiny ekonomickej činnosti, ktoré sú pozostatkom starej triednej štruktúry alebo zárodkom vznikajúcej novej. Dve základné třídy antagonistickej páru sú však pre existenciu a vývoj určitej triednej formácie rozhodujúce, ďalšie spoločenské třídy a skupiny sa v tej či onej miere pripájajú k jednej zo základných tried. Ich úloha a význam môže byť vysvetlený ich pomerom k dvojici základných tried. S existenciou tried je neoddeliteľne spojené vykorisťovanie jednej triedy druhou. V Marxovom a Leninovom poňatí triedy existujú len tam a dovtedy, kde a dokedy existuje vykorisťovanie, t.j. prívlastňovanie si výsledku práce jednej skupiny druhou. Za socializmu, kde je likvidované vykorisťovanie, už existujú triedy vo vlastnom vedekom zmysle slova. Socializmus už nepozná třídy a nemôže byť považovaný za spoločnosť s triednou štruktúrou. (zkráceno)

„V tvém pokoji nechci cigarety vidět!“

Zitřek-občasník levicově smýšlející mládeže Československa

Vyšlo: 1. 12. 2007, počet výtisků: 100, šéfredaktor: Saša, redakční rada: Bubo, Vasilij, Saša, Dexter, Červenák, Komunard
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

Kontakty: Tel: +420 737669717, +421 723027287, zitrek.redakce@seznam.cz, www.zitrek.ic.cz